

тъкмо срещу полето. По стената имаше многобройни отвори, отъ които храбритѣ му стрелци можеха да се прицелватъ съ точността на соколовъ взоръ. Той пресмѣтна. Гончинтѣ се бавили по околни лѣщица петъ дни докато дойдатъ при него. Бояли се да не бѣдатъ заловени отъ Борилови или Ерикови хора. А битката при Верея е станала два дни преди тѣ да научатъ за нея. Значи за седемъ дни победнитѣ Борилови войски ще сѣ успѣли вече да изгонятъ латинитѣ кѣде Аркадиополъ, или Русионъ... А на връщане тѣ можеха да стигнатъ до земитѣ му не по-рано отъ една седмица...

Изведнѣжъ той дигна съ внезапно движение ржката си къмъ очитѣ, закри чело отъ лѣжитѣ на залѣзващото слънце, взрѣ се въ далечината.

Стори му се, че изумѣва.

Равнината бавно се изпълваше съ блѣсъка на оржжия, като пѣстри потоци се разливаше многобройна конница по цѣлото поле, вѣтърътъ донасяше цвилене на коне, тропотъ на хиляди копита, развѣваше прѣлпорцитѣ на копията и перата на шлемоветѣ...

Рицари! Латини!

Славъ стоеше изтрѣпналъ, сякашъ закованъ на мѣстото си. Не можеше да разбере, не можеше да проумѣе...

Въ долнитѣ катове подъ него, стражитѣ нададоха тревожни викове. Цѣлиятъ крепостенъ обржчъ се изпълни изведнѣжъ съ хиляди гласове, тропотъ, ужасѣни писъци. Следъ малко, той чу нѣчии бързи стѣпки да тичатъ нагоре по стѣлбитѣ. Заедно съ възбуденитѣ челници и кастрофилака се втурна и госпожа Тамара. Треперяща, извѣнъ себе си. Тя се спусна къмъ сина си, прегърна го силно и крепко:

— Синко! Славе! Ето ги! Идатъ!

Деспотътъ нетърпеливо се освободи отъ ржцетѣ на майка си, обърна се къмъ алагаторъ Петъръ:

— Веднага да се извести на градскитѣ люде да бѣгатъ къмъ крепостъта!

Алагаторътъ се поклони, дигайки ржка за поздравъ къмъ челото.